

det ærede Medlem fra Faaborg (Christian- sen), som desværre ikke er til Stede her. Jeg sætter personlig megen Pris paa det ærede Medlem, men det hindrer mig jo ikke i at se hans smaa Svagheder. Jeg fik f. Eks. i den sene Aftentime, han med saa stor Styrke vendte sig imod mig, et Indtryk af, at han var lidt for tilbøjelig til at lade sig rive med af sin Veltalenheds Strøm og løbe løbsk. Jeg tror, at ærede Medlemmer, som hørte hans varmtføjte agronomiske Tale den Aften, maatte danne sig den Forestilling, at jeg i Grunden fortjente at hænges op i Skovens højeste Træ til Skræk og Advarsel for alle ligesindede. Det skulde nemlig være mig, der var den egentlige Forfatter til Dethlef Jürgensens Pjece, det var mig, der havde opfundet det fordærvelige Begreb Foderenhed, og det var mig, der havde staaet bag ved Konsulent Kjerulf-Petersen, der havde offentliggjort de omhandlede Regnskaber. Jeg maa sige, at saa mange Synder jeg ogsaa har paa min Samvittighed, er jeg dog ikke slet saa stor en Forbryder, som det ærede Medlem malede mig af. Jeg har jo nemlig ikke gjort mig solidarisk med Grosserer Dethlef Jürgensen; jeg har tværtimod sagt, at hans Pjece ikke blot formelt, men ogsaa i Realiteten forekom mig paradoksal, og at jeg selv nærede den Opfattelse, at vor voksende Smørproduktion virkelig betød et Plus i Nationalindtægten. Men jeg pegede samtidig paa, hvor stor en Del af den forøgede Bruttoindtægt, som vi vinde ved Udførsel til Udlandet, der bliver slugt af den voldsomt stigende Indførsel af Foderstoffer og Raastoffer til Margarinefabrikationen og deslige. Og det er jo indlysende, at naar vi ville gøre op, hvad Landet, Nationen, tjener ved vor stigende Smør- eksport, maa vi ogsaa i den Forbindelse trække fra, hvad vi i den Anledning give ud mere end tidligere, og det er jo et meget stort Skaar, der derved gøres i den Indtægtsforøgelse, som i Almindelighed fremstilles i saa uhyre Dimensioner. Jeg har fremdeles ment, og det mener jeg er tilgiveligt, at naar man i et Blad som „Ugeskrift for Landmænd“ læser en Artikel af en Mand som Konsulent Kjerulf-Petersen, hvis Navn er kendt, en Artikel, i hvilken der fremføres en Række Tal for to Besætninger, og i hvilken der udtales, at det Forhold gælder ikke blot her, men ogsaa mange andre Steder, maa det være undskyldeligt, at jeg ikke kunde opfatte det paa samme Maade som en Spøg, der staar i et Vittighedsblad. Jeg har selvfølgelig ogsaa fulgt den senere Diskussion og ogsaa læst Konsu-

lent Duborgs Artikel i et af de sidste Numre. Jeg har ogsaa hørt Landstingsmand Sonnes Foredrag og hørt det med stor Interesse, men ganske vist uden at føle mig overbevist om dets Rigtighed. Jeg tror, at dette Foredrag, som synes at spille saa stor en Rolle i de landbrugsinteresserede Kredse, er noget af det, man kalder en „Distanceblænder“, uden at jeg i nogen Maade vil sidestille det med de Paastande, der fremkom fra det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen), og jeg tror, at naar det en Gang foreligger trykt, saa at man kan gennemgaa og kontrolere dets Tal et for et, vil det tabe noget af sin Glans. Man hører heri en Række Antydninger og Skøn, „den Post ville vi antage er saa og saa stor“, og den saa og saa stor, og jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at Landstingsmanden paa hvert enkelt Punkt har søgt at komme saa nær som muligt til de virkelige Forhold. Men vi have jo her i Danmark ca. 5 Mill. Tdr. Land Agerbrugsareal, og man maa huske paa, at regner man blot et Par Kroner galt i Udgangspunktet for en Tønde Land, bliver det en samlet Fejl af en halv Snes Millioner Kroner og derved et stærkt Udsving for det virkelige Forhold. Jeg tør, som sagt, ikke tage Parti og vil ikke tage Parti hverken for Landstingsmand Sonnes mere optimistiske eller for Grosserer Dethlef Jürgensens mere pessimistiske Syn. Jeg tror, vi skulle være varsomme med paa Forhaand at tage Parti i Sagen. Jeg synes, vi alle, selv om vi paa Forhaand kunne være nok saa overbeviste om, at Sagen forholder sig paa den ene eller den anden Maade, maa være interesserede i at faa Spørgsmaalene saa godt belyste som muligt. Det forbavser mig derfor ogsaa, at det ærede Medlem netop vender sig med saa stor Styrke mod mig, fordi jeg har udtalt dette Ønske. Han kunde lige saa godt have rettet sin Bebrejdelse mod sin Partifælle, det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), som jo har stillet sig paa det samme Standpunkt som jeg. Han har jo ogsaa betragtet Dethlef Jürgensens Pjece som overdreven, men har sagt, at vi for Tiden savne Midler til Klarhed over Forholdet, og har udtalt Ønsket om, at der gennem Kontrollforeninger kunde tilvejebringes tilstrækkeligt Materiale til virkelig at kunne fælde en Dom over Spørgsmaalet. Og det forekommer mig i særlig Grad nødvendigt at komme til Bunds i dette Spørgsmaal, fordi vi jo maa se den Mulighed i Ansigtet, at vi kunne komme til at tabe vor Stilling paa det engelske Marked.